

Чудесна библиотека

Тамблвид је био градић у којем се није догађало готово ништа. Смештен на nelaгодној удаљености од свега занимљивог, таворио је у углу мапе, попут напуштене паучине. Једини посетиоци са стране били су они котрљајући жбунови, који углавном служе само да посведоче да се сцена одвија у некој забити.

Најзанимљивије што се годинама уназад догодило у учмалом Тамблвиду била је куповина великог плаца од стране мистериозног богаташа из далека – господина Вата Склопкија. Дошао је лично само једном (и то траљаво маскиран), када је показао прстом на пространо, запуштено земљиште прекривено бокорима најразличитијег корова и спорадичним, самониклим дрвећем. Потом су љубичастим хеликоптерима нахрлили радници са шлемовима исте боје, те подигли ограду толико високу да је надвисивала све куће у вароши.

Љубичасту, наравно.

Потом све беше закључано, и напуштено. Град је поново утонуо у своју тескобну колотечину.

Од када су деца Тамблвида знала за себе, тај тајанствени простор усред града био је недоступан чак и погледима. Људи су толико навикли на тај забрањени, заборављени квартал да никога више нису чудиле ни бројне пузавице које су се попут пипака хоботнице преливале преко ограде, као да желе да побегну напоље.

„Замисли какво је то сада игралиште! Као у Књизи о џунгли! Хајде да направимо тунел и уђемо унутра!”, предложио је радознали Давид својој млађој сестри Андреи и њеном најбољем другару, ћутљивом предшколцу Сурију.

Договорише се да Андреа чува стражу док дечаци копају, а да сво троје заједно кришом уклањају ископану земљу и улаз у још недовршени тунел маскирају лепезастим букетима папрати.

Једног преподнева, подземни пролаз је коначно био завршен.

„Као зечија рупа у Алиси у Земљи чуда!”, примети девојчица док су се увлачили.

Убрзо избише унутар скривеног кварта. Све око њих је изгледало толико дивље да су имали осећај да су се изместили и у простору и у времену.

„Ух, ово је као у књизи Изгубљени свет!”, рече Давид усхићено.

Опрезно почеше да се пробијају кроз изцигљало растиње.

Тако набасаше на куполу од клесаног камена, у самом средишту прашуме. У њу је могло да се уђе само кроз уски, замрачени отвор, таман толики да се кроз њега провуче дете.

Чак се и Давид, једва нешто крупнији од остатка дружине, једва провукао.

Усред куполе, на месту на које је указивао уски зрак дневне светлости, налазио се камен, у којег је било заривено клесарско длето.

„Као у бајци Мач у камену!”, примети Андреа.

Тада приметише и уклесани текст.

„Ово је камен темељац. Ко из њега извади ово длето, претвориће се у камен и вечно, на овом месту, такав постојати!”, гласио је узнемирујући натпис.

Давид и Андреа су једва стигли и да прочитају те две реченице, а малени Сури, који још увек није знао да чита, вешто је зграбио челичну алатку, извукао је из камена и поносно подигао.

„Неее!”, престрављено узвикнуше брат и сестра, хорски високо.

Било је прекасно! Длето беше извађено из камена!

Препаднута деца брзо побегоше напоље. Искобељали су се из тунела таман да угледају прве љубичасте хеликоптере како надиру са небеса.

Шта се то догађало?

Испоставило се да је мистериозни богаташ са почетка приче, Ват Склопки, купио неколико пространих грађевинских земљишта прикладних за изградњу великог забавног парка званог Чудесна библиотека, у којем би посетиоци могли да уживо искусе незаборавне пустоловине из чувених књига за децу. Међутим, тај промоћурни чудак није желео да неки град почасте величанственом атракцијом тек тако.

Зато би, као прво искушење, поставио високу ограду – ту би препреку савладао само неко изузетно спретан и радознао. Потом би унутра сместо камену куполу са малим улазом - ту би могло да се провуче само дете. Последњи испит, извлачење длета и поред застрашујућег пророчанства, недвосмислено би говорио да је задатак испунио неко ко је баш храбар. Е, само варош са таквом децом заслужује Склопкијев забавни парк!

Извлачење длета покренуло је радио сигнал, који је упалио љубичасту лампицу у Ватовој канцеларији.

„Шифра Љубичасто! Одредиште Тамблвид! Неко радознао, мали и храбар је покренуо сигнал! Подижи ескадрилу! Крећемо са радовима одмах!”, одзвањало је радио везом под љубичастим шлемовима.

Господин Ват Склопки није штедео ни на чему – на зараслом земљишту је ускоро никла Чудесна библиотека, најдивнији забавни парк који се може замислити. Изнад улаза, на шареној табли у облику бумеранга, писало је: Знање нас чини великима!

У Тамблвиду више никада није било досадно! Тај градић је постао надалеко познат те је привлачио бескрајне реке гостију сваке године. Атмосфера у њему поста карневалска – живахна и весела.

А застрашујуће пророчанство? Оно се сасвим испунило: Давид, Андреа и Сури, у знак захвалности за исказану дечију храброст и радозналост, добише своје камене скулптуре на фонтани на централном тргу Чудесне библиотеке, баш на месту оне куполе у коју су онако храбро и радознало крочили.